

с. ИВАНОВКА Уваровского района Тамбовской области.
Дом - музей С. В. Рахманинова

В. К. М. М.
+ + +
Куль-54
вн. Знакова, 52
кв. 38

Матюку Володимир.
рови Антоновичу

252020

Бровари
Кульска Зол кв 45
Константин Телод
Порфириева

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Хочу описати 1933 рік. Рік голоду.
Я сама уродженка. У Вінницькій обл.
Гайсинського р-на. с. Буднівка.
Ромея- (дівоче Іванченко) Надія Федорівна.
Народилася 1908 року. Прожила в с.
Буднівці до 1932 року. В 1932 році у шлюбні
лі-ці, переїхала у Кал. Подольську обл. зараз
Хмельницька обл. с. Дісогоїну Зарудецького р-на.
Там працював мій чоловік. У 1933 році
приходив голод до мене діти просили
їсти, але я не могла опустити ні дітям ні
дорослим, а дуже виснажена. У 1933 році в
літні лі-ці я захотіла поїхати в
Гайсинський р-н. с. Буднівку де була моя
мама, була близьку дитину і брідну.
Приїхала в свою хату, і що я там
не могла. Стою на подвір'ї йде до мене
моя мама, а поруч неї вже чоловік
матанку, протягне 5-6 метрів і зв'язав
з катку цю кінчик гасно відносивав

Моді мама каже, а ти не знаєш що
він везе, у нього з голоду помер 10-річ-
ний хлопчик, і він держав його 2
тижні, до пошуку на него зирпак
сагавиці і сам зібрав, коли хлопчик нава
розкладався, сусіди сказали що б він
вивіз його на кладбище, то оце
він, зібрав його у мішок і везе, і з голо-
ду падає. І каже плакати. Це був
дитинь в Будишків Руденко Павло.

Сам він теж помер через неїлю, рани
по померших звонили звонч, то по 15-18
раз звонили на день, а то і не знали
за дзвоник що померли, хіба запах
погудли, тоді йшли хто ще міг ходи-
ти і виносили на рідних на таранки
і вивозили на кладбище. Була організо-
вана бригада з с. Харпакки і ходили
по хатах, і в кого що находили
то все забирали.

Дружина до Карла Осадного, давай
хліб, не має, вони нагам шукати
знайшли квасолі 5-6 кг. він схватив
і висипав у діжку з водою, то його
заставили віддати, і забрали. Він зажадав
мішок пшита на огорожі, з ципизками
мелізними пішли і знайшли і те
забрали, от він і вся сім'я погинули
і померли. Домеє прийшла дівочка
років 4 яка походить на старушку і елі
каше дайте буряка, я висіла її мие-
ку картошки і буряк, а вона каше я
не допече, і елі не промовляє, знову карто-
ка дає, до того дожили ноги.

Біла мене через огорож жила біля
сім'ї, я запитую сусіда який з ким
у мене мене, як Ядловека Барека з
дітвими мене, а у неї був хлопець і
дівчина. Дівчата років 18-19, а хлопець
16 років. Мені цей сусід давав

Реміньк катє, отак прибили голоду-
вати, і так мивуть. У мене вже
всей огород скотали, хроню шукають,
мадугє так і той хрін їх дермить.
Але говорять люди дбонська закликає
дітей до себе, катє зайди зам буршу,
але їм мамі наказали що дбонші
ні до кого не заходили. Її сестра жила на
В. Веронилівці, це село будицьке переви-
нає річка сіб, і по ту сторону називає
Веронилівка, (хочє була Гичка)
Вам дбонської жила сестра, в неї була год-
ка Онісє 18 років, йшла на роботу і
зайшла до тітки перепочувати. На її
зарізава. Мама Онісї пошдала 2 дні Онісї
немає з роботи, вона до неї сестри дбонсь-
кої приходять і катє в тебе була
Онісє, мєбуло катє, та катє обмачали
вона на ніз, і заснулось рідно і вона

побачила кров, нагала кригати, а та
донці і каже з тебе убію, вона виско-
чила надвір і нагала кригати, близько
там була селерада. Голова селеради
крикнула на крик, вона каже загізала
мого донку. Голова с/с. Турдник до две-
рей, вона закрила, він до вікна, а
вона того самого, розрубала йому
руку, він на хату вурвав, пару синців
і ста гаріза, скочив у сіни і побачив
загубила гітничку з м'ясом, а синів
перубани гарно, посолена і складена.
Дочки Лблонської небуло, посила в лази-
мни, холодець і ковбаси продавати, а
що б було то і маму синівну були б
загізали. Їх забрали, стара померла
ще у Гайсині, а біг донки був мсі з
солов'я, хлопця крав, і того забрали.
Полізли на гаріза то знайшли одразу
з 4 чоловік в літках позитивано,

І ту дівчину що з дала картошки
визла. Сімь Каращенків, Степан з
мішкою і 2^е дітей, у них мила цого
сестра Марія, зарізав і пїли, але і евані
всі вмерли. Ходили ноги всі отухли,
наєч з нїз тепло, і дуже неприємний
запах їшїв. Їли вський бурди, кашки з
кукурудзи, товкли з бурдиом і отак
пїкли, скільки, чи рахушки збирали порох
каш їли, собаки, коти, ну віраши.
У ладитені був термікул селського
хазяїства, один студент, (так тоді звали)
пуніє з яких кашків і бурдию спечене
в кашки, а воно розсипалося, він звїзте
лошкою нарав видирати і їсти, другий
ране дай мені він надров ложку і каше
на. Вони взяли і пішли до пертгеса
Старина і сказав, багачи що ми їм полюб
ваємо ми, тут же був ще третій
хлопець пішов зазвув і зараз забрав

Цього і більше його ніхто не бачив.

Всього неможна описати, оце лише
страшні факти отжею Валі.

Валілися люди як соломка по бур'янах.

Я побула там три тижні в і втікла

Як пуїхала то і головік мене невіс-
наб, все в п'ятих з переляку, та з кер-
сів, а в с. немуринцях де мав сім'я
чила це Калі-Подольський ^{обл. Зеродек Зри} ~~рн~~ кебурю
так, голодні ходили, але неїли люди людей.

Всього неможна описати, та все і трохи
незабувалося. Картина страшна пережитта
Хто карову мав то той вижив, але
карову держав у коті там де сам
жив, бо кроти і різари. Хто не мав
одної вози в западну і міняли за
хліб, а хто не мав карови і одні всі
вимерли. У 1944 році був голод, але не зрів-
няти з 1933 роком. Я коли доїла карову
то 6-х дітей мити в каші і

16
матері коли в будою, і зараз же
в хатки розливала і поїла їх, це було
сім'ям Матурської Руді і Райки полі
ну і багато приходили до мене, знами
що я завжди дам що мало, а головне
що корова була хороша, було їм дістати.
Потім матурська Руда своїх і синів виве-
ла в загону і кинула їх заборони в
гет. дам і вони ще є в живих.
Хто це бачив і переживав те знає.
Як на це дивлявся руководство?

Зараз я живу в м. Бровара
Рівненська обл. буд. №300, кв 45

Росенка. Б. П. 24. III 89р.